

Alex Morrowová si pomalu skousla ukazovák a zesilovala stisk zubů, dokud neuslyšela tiché prasknutí kůže. Byla tak rozčilená, že jí cukalo horní víčko levého oka a zamlžovalo proměnlivý pohled skrze deštěm skrácené čelní sklo vozu. Jestli se neuklidní, než tam dojedou, něco plácne a udělá ze sebe před ním hloupou husu. Myšlenka na osobní setkání s Grantem Bannermanem ji přiměla znovu se zakousnout do ukazováku.

Před lety jí dal vedoucí výcviku dobře míněnou radu, aby nikdy nezpochybňovala rozhodnutí nadřízeného, zapomněla na nestrannost a prostě dělala svou práci, ignorovala politikaření a netahala práci domů. Co on k čertu věděl, pomyslela si teď a zakousla se hlouběji do kůže. Nikdy to nedotáhl dál než na seržanta. Na její úrovni šlo v práci jen o politikaření, jako by neměla o čem jiném přemýšlet, jako by neměla domov.

Náznak melodramatu ji přivedl ke smyslům. Uvolnila ukazovák ze sevření zubů. Ona přece domov má. Samozřejmě že má domov. Jen se jí tam moc nechce.

Vůz tiše předl, uniformovaný řidič nikam nespěchal a jel podle předpisů a nic neriskoval, protože vezl ji. Na každé světlé křižovatce zatahoval ruční brzdu. Měla co dělat, aby ho neprofackovala.

Věděla, že její vztek je nepřiměřený a nárazový a prosakuje z ní jako voda z punčochy. Uvědomila si to a vryla si to do paměti. Nic to není, řekla si, o nic nejde.

Až doteď to byl klidný večer. V říjnu začalo chladné počasí, kdy se opilí rváči uchylovali domů, aby tam hezky v teple mlátili manželky, které si nestěžují, a všichni opravdoví lumpové odjížděli na zimu za sluncem. Vzpomněla si, že také začíná akademický rok a že je příznivá doba pro dlouhodobá vyšetřování a oživování odložených případů.

Ulice byly prázdné. Chladný déšť pravidelně odhrnovaný stěrači tiše pleskal o sklo a střídavě odhaloval a zastíral Vicky Road. Adresa, na kterou mířili, jí byla povědomá z dětství; v té tiché předměstské čtvrti nebyla celá desetiletí. Zdejší kriminalita se omezovala na vloupání, hluché večírky mládeže a místní konflikty.

Všimla si, že řidič nejspíše hledá pomoc u ztichlé navigace. „Na kruhovém objezdu doprava,“ řekla, „a pak doleva.“

Byli už jen několik ulic od cíle, a tak se před vystoupením na veřejnosti začala věnovat úpravám zevnějšku. Vlasy měla upravené, mejkap v pořádku, jen si přejela prstem pod každým okem. Měla malé oči, pod něž jí občas napadaly částečky řasenky. Z kabelky na podlaze nečnělo nic osobního, žádné tampony nebo fotografie. Přihladila si sako kostýmu a konečky prstů přejela knoflíky, aby se ujistila, že jsou zapnuté.

Vůz zastavil v ústí ulice u značky jednosměrky a řidič zaváhal – nevěděl, jestli má porušit pravidla, nebo je respektovat a ztrácet čas objížděkami po vedlejších ulicích.

„Jeďte,“ přikázala mu úsečně.

Pomalou zaježděl do ulice, jako by váhal. Morrowová si vzpomněla, že nedávno dostal napomenutí za porušení předepsané rychlosti, a teď chtěl ukázat šéfce, že tohle už má za sebou.

Ulice byla kratší a užší, než si pamatovala, a byly tu spíše